

Warszawa, dnia 22 listopada 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1347/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SR (del.) Tomasz Morycz

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Paulina Wiktorska

4 przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 22 listopada 2022 r.

5 sprawy W. S. syna W. i E., ur. (...) w M.

6 i D. W. syna J. i W., ur. (...) w W.

7 oskarżonych o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

8 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

9 od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

10 z dnia 1 września 2021 r. sygn. akt V K 152/17

1. przy zastosowaniu Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym na dzień 29 czerwca 2002 roku w zw. z art. 4 § 1 kk:

12- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego W. S.;

13- utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonego D. W.;

2. zasądza od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. D.

14 M. i adw. A. B. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie

15 za obronę z urzędu oskarżonych w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;

3. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

16 SSO Anna Zawadka SSR (del.) Tomasz Morycz SSO Remigiusz Pawłowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1347/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 1 września 2021r. sygn. akt V K 152/17			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		D. W.	Oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, jest	Informacja z KRK	609-610

			osobą wielokrotnie karaną w tym za przestępstwa przeciwko mieniu;		
2.		W. S.	Oskarżony jest osobą niekaraną;	Informacja z KRK	607
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.					
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1. i 2.	Informacja z KRK	dokumenty wystawione przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym;			

		informacje są aktualne tj. wystawione w dniu 17 października 2022r.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięzłe o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzuty w apelacji obrońcy oskarżonego W. S.		
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za	# zasadny # częściowo zasadny	

	<p>jego podstawę, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, przez uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. , mimo braku dowodów wskazujących na popełnienie przez niego tego przestępstwa.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ustalenia faktyczne zostały poczynione przez Sąd Rejonowy na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wywiódł</p>			

prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego. Trzeba zarazem podkreślić, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób wyczerpujący, dążąc do pełnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył normy art. 7 kpk, ani innych przepisów procedury wskazanych w apelacji, a stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu

poszczególnych faktów w oderwaniu od pozostałych.

Wskazać należy, że głównym dowodem obciążającym oskarżonego są zeznania świadka A. P., która widziała jak oskarżony W. S. nazywany przez świadka (...) działając wspólnie z pozostałymi sprawcami próbowali rozwalić kratę zabezpieczającą drzwi prowadzące do biblioteki, a kiedy im się to nie udało sprawcy przeszli na tył budynku, skąd świadek usłyszała huk wrywanej kraty zabezpieczającej okno. Następnie świadek A. P. przechodząc obok biblioteki widziała sprawców włamania w oknie tego budynku. Świadek A. P. konsekwentnie i spójnie opisywała to zdarzenie w toku całego postępowania

przygotowawczego,
a została
przesłuchana
kilkukrotnie. W
trakcie
czynności
procesowych
okazania
świadek A. P.
rozpoznała
wszystkich
sprawców, w
tym rozpoznała
także
oskarżonego W.
S. i nie
miała żadnych
wątpliwości
odnośnie tego
rozpoznania
(k.124v). Wbrew
argumentom
obrońcy
zeznania tego
świadka nie
pozostają w
sprzeczności z
wyjaśnieniami
Z. W., który
wyjaśnił, że
był pijany i
spał w trakcie
tego zdarzenia,
co potwierdziła
także świadek A.
P. (k.262).

Z kolei zeznania
Z. W., który
został najpierw
przesłuchany
jako świadek
(k.71), nie mogą
stanowić
podstawy do
jakichkolwiek
ustaleń
faktycznych ze
względu na
zakaz

dowodowy. w
świecie
dyspozycji art.
389 § 1
k.p.k. dowodowe
znaczenie mogą
mieć w procesie
karnym tylko
takie
oświadczenia
oskarżonego,
które zostały
przezeń złożone
"w charakterze
oskarżonego".
Odczytanie na
rozprawie
protokołu
zeznań, jakie
oskarżony złożył
w postępowaniu
przygotawczym
w danej sprawie
w charakterze
świadka, nie jest
dopuszczalne
nawet wtedy,
gdy oskarżony
o to wnosi,
albowiem
uwzględnieniu
takiego wniosku
stoi na
przeszkodzie
zakaz wyrażony
w art. 389
§ 1 k.p.k.
Tymczasem do
osoby W. S.
oskarżony Z. W.
odnosi się tylko
w zeznaniach
jakie złożył w
charakterze
świadka.
Natomiast w
protokole
przesłuchania w
charakterze
podejrzanego Z.

W. w żaden sposób do obecności W. S. na miejscu zdarzenia się nie odnosi. Stąd teza obrońcy o sprzeczności zachodzącej pomiędzy zeznaniami A. P. i Z. W. jest fałszywa.

Ponadto dowodem obciążającym oskarżonego W. S. są także wyjaśnienia innego oskarżonego D. W. (k.134-137), który opisał jak razem z S. W. i W. S. włamali się do biblioteki skąd zabrali kasety video, telefon, radiomagnetofon i pieniądze w kwocie ok. 20 złotych. Nie ma zatem racji obrońca, że Sąd Rejonowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych, w sytuacji gdy wiarygodne dowody w postaci zeznań A. P. i wyjaśnień D. W. potwierdzają, że oskarżony W. S. popełnił

przypisane
przestępstwo.

Zarzut z art. 438
pkt 3 kpk jest
trafny wówczas,
gdy zasadność
ocen i wniosków
wyprowadzonych
przez sąd
orzekający nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania
oraz gdy błąd
ten mógł mieć
wpływ na treść
orzeczenia.

Zarzut w
zakresie błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może się przy
tym sprowadzać
do samego tylko
zakwestionowania
stanowiska sądu
czy też do
samej tylko
nieuzasadnionej
właściwą oceną
dowodów
polemiki z
ustaleniami
sądu, lecz
powinien
wskazywać
nieprawidłowości
w rozumowaniu
sądu odnośnie
do oceny
okoliczności
sprawy. Sama
możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
odmiennego
poglądu, nie
może natomiast

prować do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie II Ka 192/14). Obrońca w treści apelacji nie podniósł żadnych nieprawidłowości w toku rozumowania Sądu Rejonowego, które zasługiwałyby na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego, gdyż są oparte na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny i zgodny z zasadami logicznego rozumowania. Zarzut błędu

w ustaleniach faktycznych jest chybiony, albowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oskarżony W. S. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu.

--	--

Zarzut

Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to, art. 4, 7, 92 i 410 kpk polegającą na pominięciu istotnych i korzystnych dla oskarżonego okoliczności oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a także rozstrzygnięcie wszystkich występujących w sprawie niniejszej wątpliwości na niekorzyść

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżonego, a w konsekwencji poczynienie nieprawdziwych, bo nie znajdujących oparcia w procesowo zgromadzonym i ujawnionym materiale dowodowym ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, co przede wszystkim przejawia się w:

a) Rażąco błędnej ocenie zeznań oskarżonego Z. W. i świadka A. P., które w znacznym stopniu były ze sobą sprzeczne, a które legły u podstaw uznania W. S. za winnego zarzuconego mu czynu,

b) Pominięciu sprzeczności w zeznaniach wskazanych wyżej osób, w zakresie istotnych okoliczności sprawy, które podważają ich wiarygodność.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Wbrew zarzutom obrońcy ujawnione dowody w postaci zeznań A. P., wsparte wyjaśnieniami oskarżonego D. W. w sposób wystarczający potwierdzają, że oskarżony W. S. popełnił</p>	

przypisane mu
przestępstwo.

Logika
wypadków i
analiza
wszystkich
wskazanych
dowodów we
wzajemnym ich
powiązaniu,
obala zatem
twierdzenia
oskarżonego W.
S., że nie
uczestniczył we
włamaniu do
biblioteki.

Wbrew
twierdzeniom
obrońcy
zeznania
świadka A. P.
nie pozostają
w sprzeczności
z wyjaśnieniami
Z. W., który
twierdził, że był
w tym czasie
pijany i nie
wie kto dokonał
włamania do
biblioteki.

Świadek A. P. w
swoich
zeznaniach także
podała, że jeden
ze sprawców
Z. W. był
bardzo pijany
i siedział na
murku w czasie
gdy pozostali
sprawcy
włamywali się
do wnętrza
biblioteki.

Oskarżony Z.
W. w swoich
wyjaśnieniach w

żaden sposób nie odniósł się do udziału oskarżonego W. S. we włamaniu. Natomiast świadek A. P. konsekwentnie i spójnie opisała przebieg tego zdarzenia i wskazała oraz rozpoznała sprawców włamania. Nie miała również wątpliwości co do tego, że jednym ze sprawców włamania do biblioteki był W. S.. Depozycje świadka znajdują również potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego D. W., który wyjaśnił, że w tym włamaniu brał udział W. S., który próbował prętem wyrwać kłódkę zawieszoną na drzwiach do pomieszczenia, a następnie wyrwał kratę w oknie i wypchnął okno budynku.

Mając na uwadze jednoznaczną wymowę tych dowodów nie sposób podzielić

argumentacji
obrońcy
oskarżonego
odnośnie rażąco
błędnej oceny
zeznań świadka
A. P. i wyjaśnień
oskarżonego Z.
W.. Brak
jakiegokolwiek
podstawy do
uznania, że
pomiędzy tymi
depozycjami
zachodzą
sprzeczności,
które podważają
ich
wiarygodność.
W ocenie Sądu
Okręgowego
przekonanie
sądu
orzekającego o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
przepisu art. 7
kpk, albowiem
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości
okoliczności
sprawy i jest
wynikiem
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego.
Ponadto zostało
wystarczająco i
logicznie, z

uwzględnieniem
wiedzy i
doświadczenia
życiowego
umotywowane w
uzasadnieniu
wyroku.
Pisemne
uzasadnienie
pozwala zatem
na
przeprowadzenie
kontroli
zapadłego
orzeczenia.

Wskazane wyżej
dowody w pełni
pozwalają na
uznanie winy
oskarżonego W.
S. co do czynu
opisanego w
akcie
oskarżenia, a
wniosek o
uniewinnienie
oskarżonego w
oparciu o
przepis art. 5
§ 2 kpk
jest niezasadny.
Sąd Odwoławczy
podziela w pełni
ocenę
dowodową
przeprowadzoną
przez Sąd
Rejonowy i
poczynione w
sprawie
ustalenia
faktyczne.

Reasumując
uznać należy, że
kontrola
odwoławcza
zaskarżonego
wyroku

prowadzi do wniosku, iż skarżący poza subiektywną polemiką z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd I instancji nie dostarczył argumentów, które skutecznie mogłyby podważyć stanowisko zawarte w zaskarżonym wyroku.

Zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk niezasadny, albowiem przepis dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd orzekający, nie zaś wątpliwości oskarżonego i jego obrońcy co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd. Nie należą do nich przy tym wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który ze wzajemnie sprawczych

dowodów
zasługuje na
wiarę, a który
tego waloru nie
ma. Jeżeli sąd
dokona ustaleń
na podstawie
swobodnej
oceny dowodów,
odpowiadającej
zasadom wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
zgodnie z
przepisem art.
410 k.p.k., a
ustalenia te są
stanowcze, to nie
może zachodzić
obraza art. 5 §2
k.p.k.

W orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
wielokrotnie
wskazuje się,
że obraza tego
przepisu jest
możliwa tylko
i wyłącznie w
sytuacji, gdy sąd
orzekający w
sprawie
rzeczywiście
powziął
wątpliwości co
do treści ustaleń
faktycznych lub
wykładni prawa
i wobec
niemożliwości
ich usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego.
Analiza
ujawnionego na
rozprawie
materiału

dowodowego
oraz pisemnego
uzasadnienia
wyroku nie
wskazuje aby
Sąd Rejonowy
takie
wątpliwości
powziął albo
powinien je
powziąć.

Natomiast jeżeli
pewne ustalenia
faktyczne
zależne są np.
od dania wiary
lub odmówienia
jej zeznaniom
świadków, a w
tym przypadku
skarżący
kwestionuje
wiarygodność
zeznań
naocznego
świadka A. P.,
to nie można
mówić o
naruszeniu art.
5 § 2 kpk, ale
o zastrzeżeniach
co do oceny
wiarygodności
konkretnego
dowodu, które
rozstrzygane być
mogą jedynie
na płaszczyźnie
utrzymania się
przez sąd w
granicach
sędziowskiej
swobodnej
oceny dowodów
wynikającej z
treści art. 7 kpk.
Reasumując

zarzut obrońcy jest niezasadny.			
	Wniosek		
	Wnoszę o uniewinnienie oskarżonego W. S. od zarzuconego mu czynu lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
	Wobec niezasadności zarzutów wnioski zawarte w środku odwoławczym również okazały się niezasadne. Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo		

	<p>przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.</p>		
Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy oskarżonego D. W.		
1.	<p>W zakresie rozstrzygnięcia z pkt 2 wyroku, na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność wymierzonej D. W. kary, poprzez skazanie oskarżonego obok kary pozbawienia wolności na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na karę grzywny w wysokości po 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, wysokość stawki dziennej 10 (dziesięć) złotych na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk , podczas gdy zachowanie sprawcy, a także fakt przyznania się przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>oskarżonego do winy uzasadniają skazanie oskarżonego w sposób łagodniejszy, tj. przez nienakładanie na oskarżonego grzywny, względnie na nałożenie grzywny w mniejszej liczbie stawek dziennych.</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania wymiaru kary grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych w wymiarze po 10 (dziesięć) złotych, orzeczonej na podstawie art. 33 § 2 k.k. wobec D. W. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., która nie jest rażąco niewspółmiernie surowa. Byłaby</p>			

taka dopiero
wówczas gdyby
w odczuciu
społecznym była
karą
niesprawiedliwą,
a takiej oceny
nie sposób
wyprowadzić w
realiach
niniejszej
sprawy. W
odniesieniu do
przypisanego
mu czynu nie
można
zapominać, że
przestępstwo to
nie miało
charakteru
incydentalnego
zdarzenia, lecz
było
przemyślane,
realizowane z
premedytacją.
Okoliczności
popęlnienia tego
czynu nie
wskazują na
spontaniczne
działanie
sprawców, lecz
na
przygotowanie
tego włamania,
co potwierdza
wejście do
budynku
biblioteki
poprzez siłowe
sforsowanie
kraty. Kara ta
uwzględnia
zatem znaczny
stopień winy
i społecznej
szkodliwości
czynu, który
jest znaczny

z uwagi na
rozmiar
wyrządzonej
szkody. Kara
grzywny została
wymierzona w
dolnych
granicach
zagrożenia,
skoro najniższa
liczba stawek
wynosi 10, zaś
najwyższa 540.
Wymierzenie
kary grzywny
poprzedzone
zostało, ze
strony Sądu
pierwszej
instancji,
właściwą oceną i
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
mających wpływ
na jej
intensywność.
Przekonuje o
tym
argumentacja
przytoczona - na
ten temat -
w uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia, którą
należało uznać
za trafną. Art.
33 § 2 k.k.
pozwala orzec
karę grzywny
za przestępstwa
popelnione w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej lub
jeśli sprawca
taką korzyść
osiągnął.
Niewątpliwie
czyn przypisany

oskarżonemu D. W. został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skoro sprawcy zabrali z miejsca włamania przedmioty mające wartość majątkową. Ponadto w swoich wyjaśnieniach oskarżony przyznał, że kasety, telefon i radiomagnetofon ukryli na polu w trzcinach, a pieniądze wydali na zakup piwa. Tylko część z tych przedmiotów oskarżony za namową swojej babki zwrócił, podrzucając na miejsce włamania.

Stąd też Sąd Okręgowy w zupełności podziela rozważania Sądu meriti, że kara grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych - orzeczona za ten czyn, uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k. Jest więc

karą adekwatną i sprawiedliwą, czyli karą, która bilansuje okoliczności obciążające, takie jak wielokrotna karalność za przestępstwa różnego rodzaju, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, ale także okoliczność łagodzącą jak przyznanie się do winy.

Suma zatem tych wszystkich okoliczności, a także bacząc na stopień demoralizacji oskarżonego oraz uprzednią jego karalność słusznie doprowadziła Sąd Rejonowy do uznania, iż kara grzywny wymierzona zaskarżonym wyrokiem jest karą zasłużoną, stanowiącą prawidłową reakcję prawno-karną za popełnione przez niego przestępstwo.

Nie ma racji obrońca podnosząc, że sąd I instancji

podczas ustalania wymiaru kary skupił się wyłącznie na okolicznościach przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a pominął okoliczności łagodzące takie jak np. przyznanie się do winy. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność podniesiona przez obrońcę została uwzględniona w należytych stopniu. Nie wiadomo dlaczego obrońca uważa, że okoliczności popełnienia przestępstwa i stopień zawinienia stanowią okoliczności łagodzące w sytuacji gdy oskarżony dokonał kradzieży z włamaniem działając pod wpływem spożytego alkoholu, wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami, działał z chęcią osiągnięcia

korzyści
majątkowej, z
premedytacją
oraz na szkodę
gminnej
biblioteki.

Ponadto w czasie
czynu znajdował
się w stanie
nietrzeźwości, co
potwierdzają
jego
wyjaśnienia.

Trudno więc
uznać, że
okoliczności
popelnienia
czynu i stopień
zawinienia
stanowią w tej
sprawie
okoliczności
łagodzące.

Natomiast
postawa
procesowa
oskarżonego tj.
przyznanie się
do winy, nie
niwelują
znacznego
stopnia
społecznej
szkodliwości
tego czynu.

Wbrew
argumentom
skarżącego Sąd
Okręgowy nie
dostrzega
żadnych
dodatkowych
okoliczności
łagodzących,
które nie zostały
by przez sąd I
instancji
uwzględnione.

Wzgląd na

pozytywną
postawę
oskarżonego w
toku
postępowania
sądowego oraz
zachowanie po
popelnieniu
przestępstwa
zadecydował o
zastosowaniu
wobec niego
instytucji
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności. W
ocenie Sądu
Okręgowego
kara grzywny
wymierzona
oskarżonemu D.
W. jest karą
bardzo łagodną
biorąc pod
uwagę
dotychczasowy
sposób życia i
stopień
demoralizacji
oskarżonego.
Brak podstaw
do złagodzenia
tej kary grzywny
do minimalnego
rozmiaru, tak
jak wnioskuje
obrońca czy
też odstąpienia
od wymierzenia
kary grzywny.

Ustalając
wysokość stawki
diennej kary
grzywny na
najniższym
ustawowym
poziomie 10

(dziesięć) złotych, sąd uwzględnił brak informacji o aktualnych dochodach sprawcy, jego sytuacji rodzinnej i możliwości zarobkowych. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że ustaleń tych należy dokonywać w odniesieniu do czasu orzekania przez sąd w pierwszej instancji, a nie do czasu popełnienia przestępstwa, gdyż biorąc pod uwagę długotrwałość postępowania karnego, należy uwzględnić, że sytuacja majątkowa i rodzinna sprawcy oraz możliwość uzyskania zatrudnienia na rynku pracy mogą ulec zasadniczej zmianie.

Z powyższych względów zarzut obrońcy jest niezasadny.

Zarzut

<p>W zakresie rozstrzygnięcia z pkt 3 wyroku na podstawie art. 438 pkt 4) kpk rażąco niewspółmierność wymierzonej kary, poprzez warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonego na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, podczas gdy motywacja i zachowanie sprawcy, fakt przyznania się oskarżonego do winy uzasadniają warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności na okres próby krótszy niż 3 (trzy) lata.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do skrócenia okresu próby do roku w sytuacji, gdy stosując</p>		

przepisy
względniejsze tj.
art. 70 § 1 pkt 1
k.k. w brzmieniu
obowiązującym
w dacie
popelnienia
czynu, w
wypadku
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności okres
próby wynosi
od 2 do
5 lat. Ponadto
Sąd Rejonowy
prawidłowo
wskazał z jakiego
powodu okres
próby został
ustalony w
wymiarze 3 lat,
tj. z uwagi
na wcześniejszą
karalność
oskarżonego za
przestępstwa
innego rodzaju.
W przypadku
oskarżonego D.
W., który jest
osobą
pięciokrotnie
skazaną za
przestępstwa
innego rodzaju,
okres próby
w minimalnym
rozmiarze nie
pozwoli
zweryfikować w
sposób
skuteczny
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
postawionej
wobec

oskarżonego.
Wskazać należy,
iż wyroki
skazujące, które
zostały wydane
wobec
oskarżonego już
po popełnieniu
czynu
przypisanego w
tej sprawie,
potwierdzają
utrwaloną
tendencję do
łamania
porządku
prawnego i
postępującą
demoralizację.
Ponadto z
wywiadu
środowiskowego
(k.165) wynika,
że oskarżony
w przeszłości
nadużywał
alkoholu, nie
pracował i
pozostawał na
utrzymaniu
dziadków.
Natomiast po
popełnieniu
przestępstwa
ograniczył
spożywanie
alkoholu i
pomagał siostrze
w wychowaniu
córkę i pracach
domowych.
Sporadycznie
miał kontakt
z narkotykami.
W środowisku
sąsiedzkim miał
przeciętną
opinię. Biegli
lekarze
psychiatrzy

rozpoznali u
niego
nieprawidłowy
rozwój
osobowości i
obniżenie
sprawności
intelektualnej na
poziomie
ociężałości
umysłowej. Stan
psychiczny
oskarżonego nie
znosił ani nie
ograniczał w
stopniu
znacznym jego
zdolności
rozpoznania
znaczenia oraz
zdolności
pokierowania
swoim
postępowaniem
(k.225-226).

Reasumując
pozytywna
prognoza
kryminologiczna
postawiona
wobec
oskarżonego D.
W. jest
niepewna, a
w celu jej
zweryfikowania
należy poddać
oskarżonego
próbie w okresie
co najmniej
3 lat, co
pozwoli ustalić
czy oskarżony
w sposób trwały
zaprzestał
łamanie
porządku
prawnego i
przestrzega

zasad współżycia społecznego. Z powyższych względów zarzut jest niezasadny.		
Wniosek		
<p>1. Wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia z punktu 2 wyroku, poprzez nieorzekanie o wymierzeniu oskarżonemu grzywny ewentualnie w przypadku uznania przez tut. Sąd konieczności wymierzenia kary grzywny :</p> <p>2. Wymierzenie oskarżonemu kary grzywny 10 (dziesięć) stawek dziennych w wysokości 10 (dziesięć) złotych za stawkę;</p> <p>3. O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia z punktu 3 wyroku, poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 70 § 1 k.k. kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>roku pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uchylenia lub złagodzenia kary grzywny wobec niezasadności zarzutu podniesionego w pkt 1 apelacji obrońcy, a to ze względu na znaczną społeczną szkodliwość popelnionego czynu, której nie zmniejsza postawa procesowa oskarżonego D. W., w szczególności przyznanie się do winy. Należy podkreślić rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popelnienia występku kradzieży z</p>		

włamaniem,
działanie
oskarżonego pod
wpływem
alkoholu oraz
motywację
sprawcy, który
działał z chęci
osiągnięcia
korzyści
majątkowej.

Suma tych
okoliczności w
żaden sposób
nie zasługuje
na łagodniejsze
potraktowanie i
uznanie, że
orzeczenie kary
grzywny jest
niecelowe.

Wniosek o
obniżenie
wymierzonej
kary grzywny
jest niezasadny,
gdyż trudno
uznać karę
wymierzoną w
dolnej granicy
zagrożenia za
rażąco surową,
w sytuacji gdy
oskarżony był
po popełnieniu
występku
kilkukrotnie
karany za
przestępstwa
różnego rodzaju,
co stanowi
znaczną
okoliczność
obciążającą
(k.609-610).

Wymierzając
oskarżonemu D.
W. karę Sąd
Rejonowy wziął

pod uwagę
okoliczności
łagodzące tj.
przyznanie się
do winy i
złożenie
wyjaśnień.

Zdaniem Sądu
kara roku
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na 3
lata próby oraz
kara grzywny
w wymiarze 80
stawek
dziennych po
10 złotych, jest
karą w pełni
adekwatną do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
tego czynu oraz
spełni swoje cele
zapobiegawcze
wobec
oskarżonego, a
także cele kary
w zakresie jej
oddziaływania
społecznego.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

ROZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1-wyrok utrzymany w mocy w odniesieniu do oskarżonego W. S., 0.2- wyrok utrzymany w mocy w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonego D. W.;		
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy		
Wobec prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych i oparciu na nich rozstrzygnąć o		

odpowiedzialności
karnej
oskarżonych, a
także
niezasadności
zarzutów
podniesionych w
apelacjach przez
obrońców
oskarżonych,
zaskarżony
wyrok należało
utrzymać w
całości w mocy.
W sprawie nie
zaszła
konieczność
orzekania poza
granicami
zaskarżenia -
nie wystąpiły
przesłanki z art.
439 § 1 k.p.k.,
art.440 k.p.k. i
art. 455 k.p.k.

Z uzasadnienia
wyroku wynika,
że Sąd Rejonowy
zasadnie
zastosował
przepisy ustawy
Kodeks Karny
w brzmieniu
obowiązującym
przed dniem 1
lipca 2015r. jako
względniejszych
dla sprawców
ze względu na
zmianę
przesłanek do
zastosowania
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary,
jakie zostały
zastrzone w
związku z
nowelizacją

przepisów art. 69 § 1 k.k. i art. 72 § 1 k.k., która weszła w życie na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. (Dz.U. z 2015r., poz. 396).

W świetle przepisów regulujących warunkowe zawieszenie wykonania kary w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, nie jest możliwe warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym rok, a także wobec sprawcy skazanego na karę pozbawienia wolności w czasie popełnienia przestępstwa.

Ponadto w świetle obecnie obowiązującego przepisu art. 72 § 1 k.k. przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, obligatoryjne jest nałożenie

obowiązku
probacyjnego na
sprawcę chyba,
że orzeka
równocześnie
środek karny,
wtedy nałożenie
obowiązku
probacyjnego
jest
fakultatywne.
Tymczasem
przepisy
obowiązujące w
dacie
popelnienia
czynu, takiego
obligatoryjnego
nałożenia
obowiązku
probacyjnego
nie
przewidywały.
Niewątpliwie
przepisy
obowiązujące w
dacie
popelnienia
przestępstwa
były z tego
punktu widzenia
korzystniejsze
dla obu
oskarżonych,
skoro nie
obligowały Sądu
do nałożenia
jednego z
obowiązków
probacyjnych
przewidzianych
w art. 72 § 1
k.k., a jedynie
fakultatywnie
dopuszczały taką
możliwość.

Sąd Rejonowy
powołując
przepis art. 4 § 1

k.k. w podstawie
prawnej
rozstrzygnięć z
pkt 2 i
3 wyroku nie
wskazał jednak
czy stosuje
ustawę nową czy
obowiązującą w
dacie
popelnienia
przestępstwa,
stąd utrzymując
w mocy
zaskarżony
wyrok w
odniesieniu do
oskarżonego W.
S. oraz wyrok
w zaskarżonej
części w
odniesieniu do
oskarżonego D.
W., należało
jedynie wskazać,
że podstawą
rozstrzygnięcia
jest ustawa
Kodeks Karny
w brzmieniu
obowiązującym
w dacie
popelnienia
przypisanego
czynu.

0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji

0.0.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

Zwiężle powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia umorzenia wskazanem	o i ze		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
1. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3.	O wynagrodzeniu obrońców z urzędu za udzielenie pomocy prawnej oskarżonym z		

	<p>urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p> <p>Wobec braku stałych dochodów Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym uznając, że ich uiszczenie przekracza możliwości majątkowe obu oskarżonych.</p>
<p>2. PODPIS</p>	
<p>SSO Anna Zawadka SSO Remigiusz Pawłowski SSR (del.) Tomasz Morycz</p>	